

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเรียไ้รผ่านสื่อโซเซียลมีเดียของภาคเอกชน

ตามพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไ้ร พุทธศักราช 2487 ¹

ปริญทร์ ขวาลา ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเรียไ้รผ่านสื่อโซเซียลมีเดียของภาคเอกชน ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่า การเรียไ้รในปัจจุบันได้มีการพัฒนาในรูปแบบใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมาย เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าและวิวัฒนาการในเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นไปอย่างรวดเร็วแบบก้าวกระโดด การเป็นอยู่ของประชาชนในสังคมล้วนแต่ต้องพึ่งพาเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้งานผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการสืบค้นข้อมูล ติดต่อสื่อสาร การทำธุรกรรมต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งเพื่อความบันเทิง เป็นต้น การพัฒนาเทคโนโลยีการส่งข้อมูลด้วยสื่อมัลติมีเดีย เช่น การใช้ข้อความ เสียง ภาพ วิดีโอ ภาพกราฟฟิก หรือ ภาพกราฟฟิกเคลื่อนไหว เป็นต้น อันเป็นช่องทางให้มีการทำธุรกิจให้บริการมากขึ้น ดังนั้นวิวัฒนาการในส่วนของ การบริการเองก็ได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบวิธีการให้แตกต่างไปจากแบบเดิมโดยอาศัยประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคของโลกไร้พรมแดนมาพัฒนา หนึ่งในบริการที่เริ่มมีบทบาทสำคัญในยุคปัจจุบัน คือ การใช้ช่องทางผ่านสื่อโซเซียลมีเดียในการเรียไ้ร โดยภาคเอกชน ไม่ว่าจะเป็นองค์กรเอกชน หรือจากตัวบุคคล ซึ่งเป็นการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยมาใช้ในการเรียไ้รเพื่อรวบรวมทรัพย์สินไปใช้ในการช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนที่มักจะเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน และต้องการความช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว เมื่อสื่อโซเซียลมีเดียเข้ามามีบทบาทและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของคนในสังคม และเป็นสื่อกลางกระจายข้อมูลข่าวสารอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว โดยหลายครั้งขาดการตรวจสอบข้อมูล จึงเป็นการสร้างโอกาสการทุจริตเพื่อหาผลประโยชน์จากการให้ของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียไ้รเงินผ่านช่องทางสื่อโซเซียลมีเดีย โดยใช้ประโยชน์เรียกความน่าเชื่อถือจากผู้อ่าน ซึ่งมีประชาชนจำนวนมากไม่น้อยที่ให้ความสนใจและเข้ามาช่วยเหลือผ่านการโอนเงิน แต่ไร้ซึ่งกระบวนการเข้ามาตรวจสอบหรือจัดการเงินบริจาคเพื่อให้เกิด

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเรียไ้รผ่านสื่อโซเซียลมีเดียของภาคเอกชน ตามพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไ้ร พุทธศักราช 2487 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณฐ สันตาสว่าง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ จุฑามาศ นิสารัตน์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาเขตเชียงใหม่ สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดเชียงใหม่ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความโปร่งใส อันก่อให้เกิดความเสียหายเป็นวงกว้าง เนื่องจากช่องทางออนไลน์เป็นช่องทางการสื่อสารที่สามารถส่งต่อกันได้อย่างรวดเร็ว

การควบคุมการเรียไรในประเทศไทยได้มีกฎหมายหลักในการควบคุมการเรียไร คือ พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487 และมีการแก้ไขเพียงครั้งเดียว จากพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2480 มาเป็นพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487 ซึ่งได้มีการตราไว้ตั้งแต่สมัยที่ยังไม่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ดังเช่นในปัจจุบัน ดังนั้น จึงมิได้มีการบัญญัติการเรียไรผ่านทางช่องทางสื่อโซเชียลมีเดียไว้ อีกทั้งพระราชบัญญัตินี้ยังกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการเรียไรไว้เพียง 21 มาตรา ซึ่งพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487 ได้ประกาศใช้มาเป็นระยะเวลานานแล้ว จึงไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน การที่ไม่มีการกำหนดนิยามที่แน่ชัด ส่งผลให้การตีความการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียเกิดความยุ่งยากซับซ้อน

จากการศึกษาหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน พบว่า ในปัจจุบันแม้มีการพยายามออกกฎหมายเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อห้ามรวมถึงโทษที่ต้องได้รับก็ตามก็ยังคงพบว่าการบังคับใช้กฎหมายนั้นยังคงมีปัญหาเกิดขึ้นหลายประการด้วยกันซึ่งก็มักจะพบเห็นได้บ่อยครั้งตามข่าวจากสื่อต่าง ๆ นั่นเอง ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาข้อเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการขออนุญาตเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชนตามพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487 มาตรา 8 บัญญัติว่า

“การเรียไรในถนนหลวงหรือในที่สาธารณะ การเรียไรโดยโฆษณาด้วยสิ่งพิมพ์ ด้วยวิทยุกระจายเสียง หรือด้วยเครื่องแปลงเสียง จะจัดให้มีหรือทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว....”

ตามมาตราดังกล่าวมีเพียงบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการเรียไรตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนนหลวงหรือในที่สาธารณะ การเรียไรโดยโฆษณาด้วยสิ่งพิมพ์ ด้วยวิทยุกระจายเสียง หรือด้วยเครื่องแปลงเสียง โดยมีได้มีบทบัญญัติถึงการเรียไรออนไลน์ไว้ ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนที่บริโภคผ่านการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย เพราะสร้างความเสียหายเป็นวงกว้าง อันเนื่องมาจากความรวดเร็วในการเผยแพร่ และการที่ไม่มีบทบัญญัติดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน ทำให้เป็นข้อต่อสู้ให้กับผู้ทำการเรียไรออนไลน์ ที่ทำการกล่าวอ้างว่าการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียไม่ต้องขออนุญาต เพราะไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487 นี้

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487 มีแต่เพียงบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตทำการเรียไร วัตถุประสงค์ของการขออนุญาตทำการเรียไร คุณสมบัติของผู้ทำการเรียไร โดยมีได้มีบทบัญญัติครอบคลุมถึงการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย

เอาไว้เป็นการเฉพาะ ทำให้เกิดปัญหาขึ้นในกรณีที่ข้อพิพาทเกี่ยวกับการทำการเรียไรรออนไลน์ ซึ่งไม่มีกฎหมายที่จะมาบังคับใช้ เป็นข้อโต้แย้งหรือเป็นช่องทางให้เกิดการเรียไรรออนไลน์ โดยปราศจากการควบคุมทางกฎหมาย

2. ปัญหาเกี่ยวกับการตรวจสอบการเรียไรรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน ตามพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไรร พุทธศักราช 2487 มาตรา 15 ว่าในกฎหมายระบุไว้ว่า เมื่อผู้ทำการเรียไรรไม่อาจดำเนินการตามที่ได้แจ้งเมื่อมีการขออนุญาตทำการเรียไรรไว้ได้จะต้องเป็นผู้รายงานให้คณะกรรมการควบคุมการเรียไรรทราบ ซึ่งมีข้อบทบัญญัติที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ที่สามารถเข้าไปตรวจสอบการดำเนินการเรียไรรเอง ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า ในกฎหมายระบุไว้ว่า เมื่อผู้ทำการเรียไรรไม่อาจดำเนินการตามที่ได้แจ้งเมื่อมีการขออนุญาตทำการเรียไรรไว้ได้จะต้องเป็นผู้รายงานให้คณะกรรมการควบคุมการเรียไรรทราบ ซึ่งมีข้อบทบัญญัติที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ที่สามารถเข้าไปตรวจสอบการดำเนินการเรียไรรเองจึงทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบ กำกับ ดูแลได้อย่างทั่วถึง ซึ่งในปัจจุบันยังไม่มี การกำหนดถึงหน้าที่หรืออำนาจในการตรวจสอบกรณีการเรียไรรออนไลน์ของภาคเอกชนแต่อย่างใด หากการตรวจสอบการเรียไรรออนไลน์ของภาคเอกชน ต้องดำเนินการตามมาตรการที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไรร พุทธศักราช 2487 ตามมาตราดังกล่าว ข้างต้น หากผู้ทำการเรียไรร ไม่ดำเนินการหรือแจ้งไม่ตรงตามความเป็นจริง ก็อาจที่จะยากต่อการตรวจสอบได้ ประกอบกับการเรียไรรที่ฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ในเรื่องของคุณสมบัติของบุคคลที่จัดให้มีการเรียไรร เพราะพระราชบัญญัติดังกล่าวก็ไม่ได้กำหนดถึงอำนาจการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ต่อกรณีเรียไรรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชนแต่อย่างใด จึงก่อให้เกิดปัญหาต่อการตรวจสอบการเรียไรรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชนได้

3. ปัญหาเกี่ยวกับการขออนุญาตผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชนเพื่อประโยชน์สาธารณะ พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไรร พุทธศักราช 2487 มาตรา 6 ได้บัญญัติถึงการเรียไรรเพื่อประโยชน์สาธารณะไว้ ซึ่งได้บัญญัติให้การเรียไรรซึ่งอ้างว่าเพื่อประโยชน์แก่ราชการ เทศบาล หรือสาธารณประโยชน์ จะจัดให้มีได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการควบคุมการเรียไรรแล้ว ซึ่งคณะกรรมการควบคุมการเรียไรรนั้นประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นประธานโดยตำแหน่ง และกรรมการอื่นคือผู้แทนกระทรวงกลาโหมหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการหนึ่งคน ผู้แทนกระทรวงการคลังหนึ่งคน ผู้แทนกรมตำรวจหนึ่งคน และผู้แทนกระทรวงมหาดไทยหนึ่งคน โดยกรรมการต้องมาประชุมไม่น้อยกว่าสี่คนจึงเป็นองค์ประชุม จะเห็นได้ว่าการเรียไรรเพื่อประโยชน์สาธารณะนั้น ต้องขออนุญาตต่อคณะกรรมการควบคุมการเรียไรรเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันการการเรียไรรเพื่อประโยชน์สาธารณะ หรือเพื่อช่วยเหลือผู้เสียหายหรือบรรเทาความเดือดร้อนจากสาธารณภัย

ด้วยวิธีการเรียไรรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียเป็นจำนวนมาก ซึ่งการขออนุญาตต่อคณะกรรมการควบคุมการเรียไรรนั้น มีความยุ่งยาก และมีขั้นตอนที่ต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการพอสมควร จึงมีความถกเถียงและไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ซึ่งการเรียไรรเพื่อสาธารณะประโยชน์ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อไม่ได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐ หรือได้รับความช่วยเหลือแล้วแต่ไม่เพียงพอ จึงทำให้เอกชนต้องมาร่วมด้วยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน เช่น การช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากอุทกภัยต่าง ๆ หากต้องมีการขออนุญาต อาจทำให้เกิดความยุ่งยากเกินความจำเป็น และตามกฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้มีกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาคำขออนุญาตทำการเรียไรรของคณะกรรมการฯ ไว้ ส่งผลให้การเยียวยาแก่ผู้เดือดร้อนเสียหายเกิดความล่าช้า

4. ปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิดในการเรียไรรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไรร พุทธศักราช 2487 มาตรา 17 18 19 และ 20 ที่การกำหนดโทษตามกฎหมายควบคุมการเรียไรรซึ่งมีการตราเป็นพระราชบัญญัติมีผลใช้บังคับมาตั้งแต่ปี 2487 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นระยะเวลานาน โทษทางอาญาของกฎหมายฉบับนี้มีการกำหนดอัตราโทษที่ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันบทลงโทษในกรณีมีการฝ่าฝืนบทบัญญัติทั้ง 3 กรณีดังกล่าวข้างต้นนั้นเป็นบทลงโทษสถานเบาไม่ส่งผลทำให้มีจรรยาบรรณฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวเพื่มาแสวงหาผลประโยชน์ เพราะขาดความเกรงกลัวต่อโทษ และเห็นว่าผลประโยชน์ที่ได้จากการทำผิดกฎหมายนั้นมีมากกว่า ต้นทุนหรือค่าปรับที่จะต้องเสียหากถูกจับกุมดำเนินคดี ซึ่งทำให้ผู้ที่ทำการเรียไรรอื่นเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวไม่เกิดความเกรงกลัวหรือเห็นว่าเป็นโทษเพียงเล็กน้อยจึงอาจไม่ปฏิบัติตาม ซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถเป็นเครื่องมือในการลงโทษผู้กระทำความผิด เพื่อให้ผู้กระทำความผิดรู้สึกเจ็บปวดได้และไม่มีโทษที่เกี่ยวข้องกับการเรียไรรที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต

จากที่ได้ทำการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการเรียไรรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน ผู้ศึกษาพบว่า เพื่อการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย จึงมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการขออนุญาตเรียไรรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของมาตรา 8 วรรคแรก ของพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไรร พุทธศักราช 2487 ให้เป็นดังนี้ “การเรียไรรในถนนหลวงหรือที่สาธารณะ การเรียไรรโดยโฆษณาด้วยสิ่งพิมพ์ ด้วยวิทยุกระจายเสียง ด้วยเครื่องแปลงเสียง หรือด้วยการนำเข้าสู่คอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือทางสื่อโซเชียลมีเดียต่าง ๆ จะจัดให้มีหรือทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว”

และควรแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับหลักเกณฑ์สำหรับคุณสมบัติของผู้การขออนุญาตเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย โดยแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในมาตรา 11 ให้เป็นดังนี้

“บุคคลผู้ห้ามมิให้จัดการเรียไรหรือทำการเรียไร

- (1) บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์
- (2) บุคคลผู้มีจิตพินเพื่อนไม่สมประกอบ ผู้ไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ
- (3) บุคคลเป็นโรคติดต่อร้ายแรงตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
- (4) บุคคลผู้เคยกระทำความผิดอาญาฐานทุจริตและความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ทุกประเภท
- (5) (ยกเลิก)

2. ปัญหาเกี่ยวกับการตรวจสอบการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน ควรแก้ไขปัญหาโดยการบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมดังนี้

1) เพิ่มบทบัญญัติกำหนดหน่วยงาน และให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชนในทุกกรณีว่าการเรียไรนั้นได้ขออนุญาตถูกต้องตามกฎหมายหรือตามวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยหน่วยงานของรัฐที่จะเข้ามากำกับดูแลเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวได้แก่ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สตช.) และกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี (บก.ปอท.)

2) เพิ่มบทบัญญัติกำหนดให้ผู้ทำการขอเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียต้องมีการจัดทำบัญชีรายรับรายจ่าย สรุปยอดเงินการรับบริจาคเปิดเผยทางสื่อโซเชียลมีเดียเพื่อให้ง่ายต่อการตรวจสอบ

3) กำหนดให้ผู้ทำการขออนุญาตเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียแสดงใบอนุญาตเรียไรออนไลน์ไว้ตลอดระยะเวลาที่มีการดำเนินการเรียไร

4) และเห็นควรนำหลักการของเรื่อง การระดมทุนจากมวลชน Crowd Funding มาใช้ในการดำเนินการเรียไรออนไลน์เพื่อให้ง่ายต่อการตรวจสอบและควบคุมของเจ้าหน้าที่ ในการดำเนินการแก้ไข กล่าวคือ ให้มีการกำกับดูแลบุคคลที่เกี่ยวข้องตามกฎหมาย สำหรับการเรียไรผ่านรูปแบบของเทคโนโลยีสมัยใหม่ดังกล่าวข้างต้น ได้แก่ กำหนดให้มีการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียผ่านบุคคลกลาง คือ คนที่เป็นตัวกลางเชื่อมโยงระหว่างผู้ทำการเรียไรกับผู้บริจาค

3. ปัญหาเกี่ยวกับการขออนุญาตเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชนเพื่อประโยชน์สาธารณะ ควรแก้ไขปัญหโดยกำหนดกฎหมายในการเรียไรในกรณีปกติให้เจ้าหน้าที่ทำการพิจารณาอนุญาตภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอและได้รับเอกสารของผู้ทำการขออนุญาตทำการเรียไรครบถ้วน ส่วนกรณีการขออนุญาตทำการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชนที่เป็นไปเพื่อการเรียไรเพื่อสาธารณะประโยชน์ หรือเพื่อช่วยเหลือผู้เสียหายหรือบรรเทาความเดือดร้อนจากสาธารณภัย ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขออนุญาตเช่นเดียวกับการดำเนินการของภาครัฐ

ตามข้อ 19 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการเรียไรโดยหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2544 โดยเห็นควรจะต้องมีการบัญญัติเพิ่มเติมการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน เพื่อประโยชน์สาธารณะกรณีมีความจำเป็นเร่งด่วน ดังนี้ “การเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน สาธารณะประโยชน์ หรือเพื่อช่วยเหลือผู้เสียหายหรือบรรเทาความเดือดร้อนจากสาธารณภัย ในการเรียไรแต่ละครั้งที่ยอดเงินไม่เกิน 1 ล้านบาท ไม่จำเป็นต้องขออนุญาตจากคณะกรรมการควบคุมการเรียไร ทั้งนี้ ผู้ทำการเรียไรต้องจัดทำสรุปบัญชีและแจ้งให้คณะกรรมการควบคุมการเรียไรทราบภายในกำหนด 15 วัน นับแต่วันที่การเรียไรดำเนินการเสร็จสิ้น”

4. ปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิดในการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียของภาคเอกชน ควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับโทษของผู้กระทำความผิดในกรณีที่มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับการขออนุญาตทำการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย โดยใช้ฐานความผิดเดียวกันกับความผิดอาญาฐานฉ้อโกงประชาชน โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติเป็น “ถ้าการกระทำความผิดเกี่ยวกับการเรียไรผ่านสื่อโซเชียลมีเดียได้กระทำความผิดด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชน หรือด้วยการปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชน ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งนำมาจากประมวลกฎหมายอาญามาตรา 341 และมาตรา 343”

สำหรับกรณีการเรียไรทางอินเทอร์เน็ตนั้นให้นำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 14 มาบังคับใช้

เอกสารอ้างอิง

กรมการปกครอง. คู่มือการจดทะเบียนสมาคม มูลนิธิ การขออนุญาตจัดให้มีการเรียไรและทำการเรียไร. กรุงเทพมหานคร: กรมการปกครอง, 2549.

_____. คู่มือปฏิบัติงานตามกฎหมายควบคุมการเรียไร. กรุงเทพมหานคร: กรมการ ปกครอง, 2549.

จิตติ ดิงศภัทย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2553.

สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล. คำอธิบายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2555.

สัญญาชัย สัจจวานิช. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2535.